

ת"פ 49196/11/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד מיכאל נגאר

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 49196-11-18 מדינת ישראל נ' נגאר (אחר/נוסף)

בפני
כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל - המאשימה
בעניין:

נגד
מיכאל נגאר - הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); פריצה לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; והחזקת כלי פריצה לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 17.11.18 בסמוך לשעה 10:00 התפרץ הנאשם לרכב מסוג סקודה, באופן שניפץ את שמשות החלון וגנב מתוכו תיק ובו ארנק שהכיל מסמכים אישיים, כרטיסי אשראי, תכשיטים וכ-100 ₪ במזומן. הנאשם נתפס כשברשותו כלי פריצה, היינו 3 מברגים; אולר; וסכין יפנית.

תסקירי שירות המבחן

3. לבקשת הצדדים, הפנית את הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את נסיבות חייו של הנאשם, אך אציין כי מדובר בנסיבות חיים מורכבות. מגיל צעיר ובמשך שנים ארוכות עשה הנאשם שימוש בסמים ועבר מספר ניסיונות גמילה, בין היתר בין כותלי הכלא ובקהילות טיפוליות. הנאשם בעל עבר פלילי מכביד וריצה בעברו מספר מאסרים מאחורי סורג ובריח. לדבריו, מזה שנים אינו עושה שימוש בסמים, ואכן בדיקות שתן שנערכו לו נמצאו נקיות משרידי סם. לאחרונה (לאחר הגשת כתב האישום) עבר הנאשם אירוע מוחי, שהותיר אותו במצב פיזי ירוד. שירות המבחן התרשם בתחילה כי הנאשם אינו בעל כוחות רגשיים ופיזיים להשתלב בהליך טיפול משמעותי והדיונים נדחו מעת לעת לצורך ניסיון לשלבו בקבוצה טיפולית, על אף מכשולים אלו. בסופו של דבר, שולב הנאשם בקבוצה טיפולית, לתקופה קצרה, אך בשל כך שהתקשה לשתף פעולה באופן מלא

עמוד 1

בהליך, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

4. הטיעונים לעונש נשמעו בשני מופעים, וזאת בשל ניסיון שנעשה לשלב את הנאשם בהליך טיפולי לאחר שלב הטיעונים לעונש. כאמור, הדבר לא הסתייע ומשכך השלימו הצדדים טיעוניהם.

5. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת המעשים ולערכים המוגנים שנפגעו. נטען כי מדובר בנאשם בעל עבר פלילי מכביד הכולל עשרות הרשעות בעבירות דומות, האחרונה שבהן משנת 2012, ובעבר אף ריצה מאסרים מאחורי סורג ובריוח. ביחס לתסקירי שירות המבחן נטען כי הם אינם מצביעים על אפיק שיקומי ואין הצדקה אפוא לחריגה ממתחם העונש בשל שיקול זה. ביחס למתחם העונש ההולם נטען כי הוא נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, והמאשימה עתרה לעונש ברף העליון של המתחם, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

6. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו, אשר בוצעו על רקע נסיבות חייו הקשות כפי שבא לידי ביטוי בתסקירים. בעניין זה נטען כי מאז ביצוע העבירה האחרונה, בשנת 2012, ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי והאירוע מושא כתב האישום הוא מעידה חד פעמית. הסנגור הסביר כי העובדה שהנאשם לא השתלב בהליך טיפולי נעוצה במצבו הרפואי הקשה. ביחס למתחם הענישה נטען כי הוא נע בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל והסנגור ביקש לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, בין היתר בשים לב לעובדה שהיה עצור חמישה ימים ושהה במעצר בית מלא תקופה בת שבעה חודשים.

7. הנאשם בדברו האחרון סיפר על אודות מצבו הבריאותי ועל כך שמזה שנים רבות אינו עושה שימוש בסמים. ביחס לתסקיר שירות המבחן תיאר הנאשם את מצוקתו הבריאותית שהובילה, לשיטתו, לכך ששירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין.

9. **הערכים המוגנים** בבסיס העבירות במקרה זה ברורים והם שמירה על רכוש הציבור, בטחון ופרטיות. ביחס **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, אציין כי מדובר היה בהתפרצות אלימה שכללה ניפוץ של שמשות הרכב. ניכר גם שקדם לביצוע העבירות תכנון שכן הנאשם היה מצויד בכלי פריצה. ביחס לנזק שנגרם, אזי מעבר לתחושת אי הביטחון של המתלונן, מדובר גם בפגיעה כלכלית בשל הנזק לרכב (עפ"ג 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** (27.8.14)). עם זאת, הרכוש שנגנב הושב כפי שמשתקף בתמונות הרכוש שהוגשו.

10. **מדיניות הענישה:** לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של התפרצות וגניבה מרכב, אפנה לפסקי דין הבאים: רע"פ 7362/14 **אבו ריא נ' מדינת ישראל** (4.11.14), בו נדחה ערעור נאשם שנדון ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות בגין התפרצות וגניבה מרכב; רע"פ 780/12 **זיתון נ' מדינת ישראל** (8.2.12), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו- 30 חודשי מאסר (6 חודשי מאסר בגין עבירת התפרצות לרכב וגניבה והיתר בגין הפעלת מאסרים מותנים); עפ"ג 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** (27.8.2014), בו קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם בעבירת התפרצות לרכב וגניבה ממנו נע בין 6 חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר. בעניין זה החמיר בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם אשר הורשע בשתי עבירות התפרצות וגניבה מרכבים והעמיד אותו על 12 חודשי מאסר בפועל חלף שבעה חודשי מאסר; עפ"ג 59653-03-15 **מדינת ישראל נ' איאד אבו עסב ואח'** (30.6.2015), שעסק במקרה בו הפריצה לרכב בוצעה כאשר נהג הרכב עצר ברמזור, אך בית המשפט המחוזי ציין כי לו היה מדובר ברכב ריק מאדם, מתחם ענישה היה יכול להיות בין של"צ ועד 12 חודשי מאסר; עפ"ג 56608-07-13 **מדינת ישראל נ' ברנס** (17.11.2013), בו הוחמר עונשו של נאשם שהורשע בפריצה אחת לרכב, ממאסר על תנאי (בשל סיכויי שיקום) ל-4 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות; ע"פ 736-09-12 **מדינת ישראל נ' מסרי** (31.10.2013), בו התקבל ערעור המדינה והוחמר עונשו של נאשם שהורשע בביצוע חמש עבירות של התפרצות לרכב וגניבה ל-14 חודשי מאסר, חלף צו מבחן ומאסר מותנה בשל סיכויי שיקום.

לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות נע בין עונש מאסר קצר, שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

11. קביעת עונשו של הנאשם מחייבת איזון בין שיקולים שונים בענישה - הלימה, שיקום ושיקולי צדק הקשורים בהתחשבות במצבו הרפואי. אין להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, אשר התפרץ באור יום לרכבו של המתלונן וגנב רכוש שהיה בו. עברו הפלילי של הנאשם אינו קל ושירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. עם זאת, לדעתי, במקרה זה חברו להם יחדיו מספר שיקולים המטים את הכף לעבר התחשבות בנאשם עד כדי חריגה לקולה ממתחם הענישה והימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל. אנמק עמדתי.

12. שירות המבחן שילב את הנאשם בהליך טיפולי וצוין כי הוא הקפיד להגיע למפגשים, מתוך הבנת קשייו ובעיותיו, השתתף בפעילות וניכר היה שהוא מודע לבעייתיות שבהתנהגותו. עם זאת, הרושם היה שהוא מתקשה בשל מצבו הרפואי לשמור על ריכוז וערנות וסובל מכאבים. שירות המבחן הציע לנאשם להמשיך בהליך אך הדברים לא הסתייעו בשל כך שהנאשם טען שהמפגשים מקשים עליו להגיע לטיפולים רפואיים חיוניים.

13. יש להצר על כך שהנאשם לא הצליח לשלב בין ההליך השיקומי לבין טיפול בקשייו הגופניים. ואולם, חרף כך, דעתי היא שהנאשם הוכיח סיכויי שיקום המצדיקים חריגה מתונה ממתחם הענישה. הנאשם אינו צעיר והוא עבר לאחרונה אירוע מוחי לא קל וזקוק לטיפול. העבירה בוצעה לאחר שנים לא מעטות בהן לא ביצע כל עבירה (מאז 2010). הנאשם אינו משתמש עוד בסמים ובדיקות השתן שבוצעו לו אישרו זאת. הוא קיבל אחריות מלאה למעשיו וניתן היה להתרשם במהלך הדיונים מיחסו הביקורתי כלפי כישלונו. כן יש לציין כי לאחר מועד העבירה ביצע הנאשם מעשה טוב המגלה אזרחות טובה, עת השיב למשטרה ארנק שמצא ובו תעודות וכסף (ענ/1). כאשר הנאשם עומד לדין על עבירה של פריצה לרכב וגניבת רכוש זהה, יש לראות במעשה זה כשינוי ממשי בהתנהגותו וביחסו לעבירה. הנאשם גם השתתף בהליך טיפולי בשירות המבחן והפרוגנוזה לגביו לא הייתה שלילית, אלא המשך הטיפול לא התאפשר בשל מכלול קשייו שמנעו ממנו להתגייס להליך. שיקולים אלו מאפשרים מסקנה בדבר הוכחת סיכויי שיקום ממשיים (לפרמטרים שיש לשקול בנושא ראו: ע"פ 6637/17 **אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018), פסקאות 23-25 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז).

14. בעניין זה אעיר כי "נקבע בפסיקה כי ככל שהעבירה בה הורשע הנאשם ונסיבותיה חמורות יותר, כך גובר הנטל המוטל על הנאשם להראות הליך שיקומי מתקדם יותר, או סיכויי שיקום מובהקים יותר, כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם" (ע"פ 9036/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.1.2020)). מבלי להקל ראש בעבירה בה הורשע הנאשם, אין מדובר בעבירה בעלת חומרה יחסית גבוהה ועל רקע זה יש להבין את מידת השיקום וסיכוייו שעל הנאשם להוכיח על מנת להצדיק חריגה מתחם הענישה. בעניין זה יש לזכור עוד כי תחתית המתחם כוללת עונש מאסר קצר ומשכך אף אם אמנע ממאסר בפועל כלל, מדובר בחריגה מתונה שאינה מביאה לכדי חוסר הלימה בין חומרת העבירה לבין העונש המוטל.

15. עוד ראוי לזכור שענישה ולו בתחתית המתחם תחייב את כליאת הנאשם, שכן הוא אינו כשיר לבצע עבודות שירות (ואף לא של"צ) בשל מצבו הרפואי הקשה, הכולל אירועים מוחיים, אשר האחרון בהם התרחש לפני מספר חודשים. אף אם העונש הראוי הוא מאסר קצר בעבודות שירות, אזי בפסיקה נקבע לא אחת כי אין זה ראוי להטיל מאסר ממש על אדם שניתן להסתפק בעניינו בעבודות שירות, אך הוא אינו מתאים לכך בשל מצבו הרפואי. ראו:

"במובן הערכי אין מצבו של אדם עם מוגבלויות צריך לדעתנו להיות שונה לרעה מזה של כל אדם, לא רק בשל חוק שיוון זכויות לאנשים עם מוגבלויות, תשנ"ח-1998, המדבר (סעיף 2) ב"זכותו להשתתפות שוויונית ופעילה בחברה בכל תחומי החיים", אלא בשל חובת הגינות שאינה טעונה חוק, והיא מעוגנת בערכים אנושיים בסיסיים. **הרי לא יתכן, כי אדם עם מוגבלות יאסר במקום שאחר לא יאסר**". (רע"פ 1/09 **אסרף נ' מדינת ישראל** (17.3.2010); ההדגשה שלי - י.ט.). ראו גם: ע"פ 2383/16 **קאעוד תמימי חמזה נ' מדינת ישראל** (2.1.2017)

16. עוד אציין כי הפסיקה הכירה כידוע באפשרות לחרוג ממתחם הענישה משיקולים הקשורים בפגיעה קשה בבריאותו של הנאשם (ע"פ 4456/14 **קלנר נ' מדינת ישראל** (29/12/15)). לדידי, עונש מאסר יגרום לנאשם סבל רב ועלול אף לגרום לו נזק גופני בשל מצבו השברירי. ודוק: אף אם שיקול זה כשלעצמו אינו מספיק לצורך חריגה משיקולי צדק, אזי השתלבותו עם שיקולי השיקום מביא למסקנה לפיה ראוי לחרוג ממתחם הענישה וזאת בשים לב לפגיעה

שעלולה להיגרם לו מבחינה רפואית בשל עונש מאסר (ולו קצר) אל מול היעדר כל תועלת חברתית מעונש זה כן (ראו דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); כן ראו, בג"צ 1892/14 האגודה לזכויות האדם בישראל ואח' נ' השר לבטחון פנים ואח' (13.6.17), פסקה קכו' לפסק דינו של המשנה לנשיאה רובינשטיין). מסקנה זו נכונה במיוחד לאור כך שמדובר בחריגה קלה יחסית, שכן ממילא תחתית המתחם שקבעתי אינה מחמירה, כך שאין מדובר בפגיעה משמעותית בשיקולי הענישה האחרים. (לחריגה משיקולים דומים ראו: ע"פ 79535-01-19 ואכד נ' מדינת ישראל (14.3.19); כב' הנשיא שפירא).

17. סיכומי של דבר. "ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 576810 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.2015)). במקרה זה, ראוי לחרוג ממתחם הענישה בשל סיכויי שיקום כמו גם בשל מצבו הרפואי של הנאשם, אשר עלול להיפגע באופן ממשי בשל עונש מאסר בכליאה. מסקנה זו יפה בוודאי בשל שילוב שתי עילות אלו. נסיבות אלו אפשר ולא היו מספיקות כדי להטות את הכף באם מדובר היה בעבירה חמורה יותר ואולם, בנסיבות העניין הכוללות, החריגה אינה מביאה לתוצאה עונשית בלתי ראויה מבחינת יתר שיקולי הענישה. מנגד, בכך נמנעת פגיעה בלתי נדרשת בנאשם. אוסיף כי הבאתי בחשבון גם שהנאשם שהה בתנאים מגבילים תקופה ארוכה יחסית.

18. סיכומי של דבר מוטלים על הנאשם העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע או כל עבירת רכוש אחרת שהיא מסוג פשע.

ב. פיצוי למתלונן, ע"ת מס' 1, בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם במזכירות בית המשפט בשני תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.4.20; לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תועמד היתרה לפירעון מדי. המאשימה תמסור למזכירות בתוך 14 יום את פרטי המתלונן לרבות מספר טלפון, ותיידע את המתלונן בדבר תוכנו של גזר הדין.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב שבט תש"פ, 17 פברואר 2020, במעמד הצדדים.